

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 124319 van 16 oktober 2003
in de zaak A. 91.995/VII-30.238**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij:
 advocaat A. DE POURCQ,
 kantoor houdende te 2060 ANTWERPEN,
 Nachtegaalstraat 47

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Iraanse nationaliteit, op 22 mei 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2000 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 24 januari 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op het arrest nr. 95.161 van 4 mei 2001 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de genoemde bestreden beslissing wordt verworpen;

Gelet op de beschikking van 6 september 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 11 juli 2003 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 september 2003;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DE RIDDER, die, loco advocaat A. DE POURCQ, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur E. VISSERS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de tweede verwerende partij opwerpt dat de vordering niet ontvankelijk is omdat niet werd voldaan aan artikel 3, 6/ van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende de bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen doordat de vordering geen aanduiding bevat van 'de taal die in artikel 35 voor het verhoor wordt bepaald'; dat nergens uit blijkt dat het ontbreken van deze vermelding de onontvankelijkheid van de vordering tot gevolg heeft; dat de exceptie niet kan worden aangenomen;

2. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

2.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 10 oktober 1999 en verklaarde zich op 12 oktober 1999 vluchteling.

2.2. Op 24 januari 2000 nam de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

2.3. Op 31 maart 2000 bevestigde de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing als volgt:

"Betrokkene werd verhoord op 16 maart 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de taal Perzisch machtig is.

Betrokkene, die beweert de Iraanse nationaliteit te bezitten, zou afkomstig zijn uit Teheran. Haar man zou één keer per maand thuis bijeenkomsten hebben georganiseerd voor de partij 'Mellat'. Eind juni en begin juli 1997 zou betrokkene gedurende twee weken met haar kinderen op bezoek zijn geweest bij haar ouders te Shiraz. Bij haar

terugkomst naar Teheran bleek dat haar woning door de autoriteiten zou zijn gesloten. Betrokkene en haar kinderen zouden hun intrek hebben genomen bij hun schoonouders. Enkele dagen later, op 11 juli 1999, zou haar man bij activiteiten op de universiteit worden gearresteerd. De schoonvader zou betrokkene en haar kinderen hebben ondergebracht bij een vriend te Djounéghoun. Ongeveer drie maanden zou betrokkene hebben verbleven bij een zekere A., waarna deze hen zou hebben geholpen om het land te ontvluchten. Op 10 oktober 1999 zou betrokkene Teheran per vliegtuig hebben verlaten om nog dezelfde dag toe te komen in Amsterdam. Daar zou een vriend van betrokkene's broer haar hebben opgewacht en per auto naar België hebben gebracht. Op 12 oktober 1999 heeft betrokkene asiel aangevraagd.

Betrokkene levert geen enkele aanwijzing waaruit zou kunnen blijken dat betrokkene ingevolge de beweerdde moeilijkheden van haar man, gezocht zou worden. Bovendien zijn de feiten, aangehaald door betrokkene manifest onvoldoende ernstig om ernstige aanwijzingen te bieden van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Betrokkene is op geen enkel ogenblik door de autoriteiten geïnterviewd. Zowel in dringend beroep als op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde betrokkene nooit politiek actief geweest te zijn. Tijdens de bijeenkomsten bij haar thuis zou ze enkel het voorbereidend werk voor de thee hebben gedaan en nadien zou ze steeds de woning met haar kinderen verlaten hebben en zou ze naar haar schoonouders zijn gegaan. Bovendien kan betrokkene geen enkel begin van bewijs voorleggen aangaande de arrestatie van haar man of hetgeen er met hem zou zijn gebeurd.

Aan betrokkene's relaas kan echter geen geloof worden gehecht omwille van tegenstrijdige verklaringen. Zo verklaarde betrokkene in haar dringend beroepschrift dat zij zich als lerares meermaals heeft uitgesproken voor Khatami en zich kritisch heeft uitgelaten over het huidige Iraanse regime. Tijdens het verhoor in dringend beroep verklaart betrokkene uitdrukkelijk niets als lerares tegen het regime te hebben gesteld. Op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde betrokkene dat haar schoonvader zou hebben vernomen dat betrokkene's huis onder voortdurende bewaking stond. In dringend beroep verklaarde betrokkene dat haar woning niet in het oog werd gehouden en dit nooit door iemand aan haar zou zijn verteld. Ook verklaarde betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken dat men enkele weken na de arrestatie van haar man zou hebben besloten dat zij het land moest verlaten. In dringend beroep verklaarde betrokkene dan weer dat men de dag na de arrestatie van haar man had besloten dat ze het land moest verlaten.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 24 januari 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.";

Dit is de bestreden beslissing;

3.2.1. Overwegende dat in het eerste middel de verzoekende partij de schending van de rechten van verdediging en van de motiveringsplicht inroep als volgt:

"Doordat: het C.G.V.S. op p. 2 een drietal tegenstrijdige verklaringen aanhaalt om aldus geen geloof te hechten aan het asielverhaal van verzoekster;

Terwijl, deze tegenstrijdige verklaringen afgeleid worden uit de vergelijking van de nota's genomen op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het C.G.V.S. zelf naar aanleiding van de 2 ondervragingen op 18/11/99 en 16/03/2000, dit ondanks het feit dat de duur van het interview op D.V. niet gekend is, vermits er vermeld staat: 'duur van het interview: van 15u20 tot...' zodat de duur onmogelijk kan bepaald worden; dat onder nr. 42, inhoudende de door verzoekster opgegeven asielredenen, het ganse asielverhaal slechts in 3 alinea's wordt weergegeven, zodat de vraag rijst of de kwaliteit van dit interview wel voldoende hoog is om voorwerp te zijn van vergelijking.

Immers, ofwel hebben we te maken gehad met een superkort interview wat betreft de eigenlijke asielredenen en dan betekent dit een niet verantwoorde inperking van het recht om asiel te vragen op grond van de Conventie van Genève, recht dat noodzakelijkerwijs en zeker in de beginfase mondeling moet uitgeoefend worden. ofwel is er wel degelijk een uitgebreide ondervraging geweest, doch super kort weergegeven, hetgeen minstens evenzeer een schending inhoudt van het recht van verdediging (in het kader van het recht om asiel te vragen).

Aldus zijn minstens 2 van de 3 opgegeven contradicties niet voor controle vatbaar, vermits één van de 2 vergelijkingspunten, zijnde het interview op D.V., een onvoldoende niveau van kwaliteit behaalt. Het C.G.V.S. had het gebrek aan kwaliteit van dit interview moeten onderkennen en derhalve het als het ware uit de debatten weren, wat niet is gebeurd.";

3.2.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij antwoordt als volgt in de memorie van antwoord:

"In haar eerste middel beroept verzoekster zich op de schending van de rechten van de verdediging, doordat het C. G. V.S. een drietal tegenstrijdige verklaringen aanhaalt om aldus geen geloof te hechten aan het asielrelaas van verzoekster.

Verzoekster houdt - ten onrechte - voor dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken een onvoldoende niveau van kwaliteit behaalt om als vergelijkingspunt te kunnen gebruiken. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt helemaal niet dat het interview op de Dienst vreemdelingenzaken niet correct is verlopen of dat verzoekster niet de mogelijkheid zou zijn geboden om haar relaas volledig te vertellen. Noch tijdens dit interview op de Dienst vreemdelingenzaken, noch tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal in het kader van het dringend beroep, heeft verzoekster ook maar één opmerking gemaakt over het eerste interview. Het is dan ook niet ernstig om nu voor te houden dat de gegevens vermeld in het verhoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken niet correct zijn en niet kunnen gebruikt worden om te vergelijken met de door verzoekster afgelegde verklaringen op het Commissariaat-generaal.

De rechten van verdediging zijn in hoofde van verzoekster niet geschonden.
Het eerste middel is niet ernstig.";

3.2.3. Overwegende dat de verzoekende partij nog het volgende stelt in de memorie van wederantwoord:

"Eerste verweerder stelt dat het niet ernstig is nu voor te houden dat de gegevens vermeld in het verhoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken niet correct zijn en niet kunnen gebruikt worden ter vergelijking.

Het arrest van 04/05/01 motiveerde het gebrek aan ernst van het eerste middel door te stellen: dat verzoekster ondervraagd werd met de hulp van een Belgische tolk, dat het verhoorverslag aan haar werd voorgelezen en door haar werd ondertekend, dat zij in de verdere asielprocedure geen opmerkingen over dit interview heeft geformuleerd.

Deze motieven getuigen allen van een zeer theoretische opstelling Wat is de praktijk?

Het Overlegcentrum Integratie Vluchtelingen (OCIV) formuleerde op 24/04/01 een Ontwerpnota over de "Werking asielprocedure sinds 03/01/01", gebaseerd op een actieve bevraging naar knelpunten bij de diensten op het terrein, op klachten en op talrijke overlegmomenten.

Omtrent de werking van de Dienst Vreemdelingenzaken werden volgende klachten, en niet de minste, geformuleerd:

1. Het eerste interview is te kort, kwalitatief ondermaats en wordt afgewerkt op basis van een standaard vragenlijst in de computer, waarbij de asielzoeker te weinig ruimte krijgt om zijn verhaal spontaan naar voor te brengen. Dit is een van de redenen waarom het C.G.V.S., in dringend beroep, een weigeringsmotief vindt in een te vaag verhaal of een verhaal dat incoherent is, na vergelijking met het verhoorverslag D.V.

2. Er zijn veel klachten over de omstandigheden van het interview en de houding van de interviewer.

3. Er zijn nogal wat klachten over de kwaliteit en de houding van de tolken, die door D.V. worden ingeschakeld.

4. Asielzoekers krijgen een neerslag van het interview voorgelegd en worden gevraagd om te ondertekenen ter goedkeuring. De neerslag is een taal die ze niet begrijpen. De mondelinge vertaling door de tolk gebeurt soms niet of zeer summier door de tijdsdruk. De asielzoeker moet tekenen zonder een echte controle te kunnen uitoefenen. Indien de asielzoeker opmerkingen heeft, weigert de interviewer soms om die nog op te nemen, wegens tijdgebrek.

Bovenstaande opmerkingen gelden mutatis mutandus ook voor de ondervraging op 18/11/99. Alleen is post factum de controle zeer moeilijk, vermits bij het interview slechts 3 personen aanwezig waren. Buiten de antwoorden op de reeks standaard vragen heeft verzoekster onder nr. 42 wat toch de belangrijkste informatie inhoudt naar de grond van de zaak toe - het volgende verklaard:

"Ik ben gehuwd, heb twee kinderen en ben of was niet politiek actief. Dit in tegenstelling tot mijn man, die als universiteitsambtenaar aanhanger was van Khatami. Hij organiseerde thuis bijeenkomsten, iets waar ik nooit persoonlijk bij betrokken was. Trouwens, over zijn activiteiten vertelde hij bijna nooit iets.

Op 11/07/1999 was ik met de kinderen bij mijn schoonvader op bezoek toen we in de namiddag een telefoontje ontvingen waarin ik gewaarschuwd werd niet naar huis te komen. Mijn schoonvader kreeg in een kort gesprek te horen dat mijn man was opgepakt en dat het huis onder voortdurende bewaking stond. Op voorstel van mijn schoonvader trokken we naar een vriend van hem in Saveh.

Ondanks mijn schoonvader's pogingen iets van mijn man te vernemen, konden we niet achterhalen wat er met hem was gebeurd. Na enkele weken besloten we dat ik met de kinderen het land zou verlaten. Ik bleef in Saveh tot de dag van ons vertrek op 10/01/1999. Hiertoe werd alles door mijn schoonvader geregeld."

Bij de duur van het interview werd vermeld: "van 15u20 tot ..." Het einduur is dus niet vermeld geworden. Het is niet meer te achterhalen waarom dit is nagelaten.

Het argument van het C.G.V.S. dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt "dat verzoekster niet de mogelijkheid zou zijn geboden om haar relaas volledig te vertellen" raakt dus kant noch wal, zeker in het licht van de vaststelling dat in dringend beroep verzoekster wel degelijk een omstandig verhaal heeft kunnen vertellen (wat blijkt uit de 5 pagina's met nota's).

Als een interview over de ernstige vrees voor vervolging in het eigen land zo super kort wordt gehouden, dan is de bevoegde administratie, de Dienst Vreemdelingenzaken tekort geschoten aan haar plicht om één van de beginselen van behoorlijk bestuur te respecteren, nl. de ordentelijke voorbereiding en opbouw van de beslissing.

Het argument van de controle door de asielzoeker, na de voorlezing en de ondertekening van het verslag, is slechts geldig als blijkt dat die controle efficiënt en werkbaar is.

Dit is nu juist het punt van kritiek van veel asielzoekers en organisaties: hij of zij heeft niet een gelijkwaardige positie (evenveel "macht") om te vragen (te eisen?) dat de neerslag van een verhaal uitgebreider zou zijn of met die of die bewoordingen zou ge(her)formuleerd worden!

Het proces verbaal van de ondervraging wordt ook niet meegegeven aan de asielzoeker (wat b.v. wel gebeurt in Nederland of Duitsland) zodat ook niet onmiddellijk kan gereageerd worden op de inhoud ervan.

Als nadien, het C.G.V.S. in dringend beroep zich steunt op een dergelijke kwalitatief ondermaatse beslissing om drie tegenstrijdigheden te onderkennen en aldus de initiële weigering te bevestigen, dan is het mee aansprakelijk voor de niet naleving van die beginselen en schendt het tegelijkertijd, doch noodzakelijkerwijs, de rechten van verdediging.";

3.2.4. Overwegende dat, wat de kwaliteit van het interview op de Dienst vreemdelingenzaken betreft, uit de stukken van het administratief dossier geen onregelmatigheden blijken; dat het verslag van dit verhoor aan verzoekster werd voorgelezen en door haar ondertekend; dat zij eveneens de zin dat de door haar gegeven inlichtingen oprecht zijn en dat het verslag overeenstemt met de inlichtingen die zij gegeven heeft onderschreven heeft; dat zij zich derhalve akkoord heeft verklaard met de door de Dienst Vreemdelingenzaken neergeschreven inlichtingen; dat verzoekster ook tijdens het verdere verloop van de asielprocedure geen enkele opmerking formuleerde aangaande dit interview; dat de opmerkingen van verzoekster in het middel en in de memorie van wederantwoord niet van die aard zijn dat ze de wettigheid van de thans bestreden beslissing in het gedrang brengen; dat er geen redenen voorhanden zijn om te twijfelen aan de kwaliteit van het betrokken interview; dat het eerste middel derhalve niet gegrond is;

3.3.1. Overwegende dat de verzoekende partij een tweede middel aanvoert dat luidt als volgt:

"Tweede middel: geput uit de schending van art. 62 Vreemdelingenwet en uit de artikelen 1 t/m 3 van de Wet van 29/07/91 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Doordat: het C.G.V.S. 3 tegenstrijdigheden heeft opgegeven die bij nader toezien niet als dusdanig kunnen weerhouden worden (zelfs indien men het eerste middel als ongegrond beschouwt)

Terwijl,

1) Betreffende de vraag of zij zich als lerares al of niet heeft uitgesproken voor Khatami: het verzoekschrift in dringend beroep is niet door haarzelf gesteld, doch door een persoon met de naam Jan DIRCKX, een van de verantwoordelijken in het opvangcentrum te Kapellen ofwel door een lid van de sociale dienst van het O.C.M.W. Beerse. Verzoekster weet dus niet, en kan dit ook niet controleren gelet op het gebrek aan taalkennis, wat precies door deze persoon is neergeschreven. In alle geval heeft zij niet bedoeld te stellen dat zij 'zich als lerares meermaals heeft uitgesproken voor Khatami...', wat niet hetzelfde is als wel degelijk sympathie hebben voor de partij MELLAT en dus ook de politieke activiteiten van de echtgenoot goedkeuren, iets wat ze wel degelijk uitdrukkelijk heeft gesteld. Trouwens, zowel op D.V. als bij het C.G.V.S., heeft zij vanaf het begin gezegd niet politiek actief te zijn geweest, toch niet in vergelijking met haar echtgenoot. Het zou derhalve tegenstrijdig zijn te gaan beweren dat zij zich als lerares en dus in een bepaalde overheidsfunctie, politiek gemanifesteerd zou hebben!

2) Met betrekking tot de vraag of het huis van partijen al of niet onder 'voortdurende' bewaking is gesteld:

Tijdens het interview op het C.G.V.S. werd haar op p. 4 de vraag gesteld 'Waren er autoriteiten voor je gebouw? Werd het bewaakt? Neen' Dit zijn al twee verschillende vragen die niet noodzakelijk tot hetzelfde antwoord moeten leiden. Bovendien werd, afgaande op de notities, niet gevraagd of het gebouw permanent onder bewaking stond, dan wel occasioneel. In alle geval heeft verzoekster met 'neen' geantwoord, wat voor haar betekende dat er geen zichtbare permanente observatie van het huis was, terwijl anderzijds wel degelijk regelmatig politieauto's in de buurt en in de straat passeerden. Of er geheime observatie was is uiteraard een zeer moeilijk te beantwoorden vraag, gelet op het geheim karakter ervan. Verzoekster kan zich alleen uitspreken over wat ze gezien heeft. De door D.V. op papier gezette zin 'Mijn .schoonvader kreeg in een kort gesprek te horen dat mijn man was opgepakt en dat het huis onder voortdurende bewaking stond' strookt in alle geval niet met wat verzoekster heeft gezegd, althans niet wat betreft de voortdurende bewaking van het huis.

3) Met betrekking tot de vraag wanneer verzoekster besloten heeft het land te verlaten. Bij D.V. werd genoteerd: 'na enkele weken besloten we dat ik met de kinderen het land zou verlaten'. Echter onduidelijk is vanaf wanneer die 'enkele weken' beginnen te lopen. Uit de notities van het C.G.V.S. op p. 5 zou blijken dat de beslissing het land te verlaten al genomen is de dag van aankomst bij Ali, in Djounéghoun. Of dit nu allemaal zoveel belang heeft, is maar de vraag. Een beslissing om te vertrekken wordt dikwijls niet zomaar en op één dag genomen. Er moet over nagedacht worden, de voorbereiding moet gebeuren, enz. Wat is dan eigenlijk de relevantie van de vraag?";

3.3.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij antwoordt als volgt in de memorie van antwoord:

"In haar tweede middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 1 tot en met 3 van de Wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, doordat het C.G.V.S. drie tegenstrijdigheden heeft opgegeven die bij nader toezien niet als dusdanig kunnen worden weerhouden.

- Verweerder wenst aangaande de algemene motiveringsverplichting, vervat in de wet van 29 juli 1991, alsook de specifieke motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, aan te stippen dat die motiveringsverplichting tot doel heeft, ten opzichte van diegene die bij een bestuurshandeling betrokken is, een zodanig inzicht te verschaffen in de motieven van de handeling dat hij/zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die handeling te verweren met de middelen die het recht verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk kent en bovendien in het middel aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Hierdoor is het doel van de uitdrukkelijke motivering in casu bereikt.

- Artikel 52 van de Vreemdelingenwet biedt de Commissaris-generaal de mogelijkheid een asielaanvraag onontvankelijk te verklaren op grond van een aantal criteria en de verblijfsweigering genomen door de minister te bevestigen. Als onontvankelijkheidsgronden worden de "bedrieglijkheid" en de "kennelijke ongegrondheid" in de wet vernoemd. Een aanvraag is volgens artikel 52 van de Vreemdelingenwet kennelijk ongegrond omdat de vreemdeling geen gegevens aanbrengt dat er, wat hem/haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging. Het verhaal moet coherent, geloofwaardig en aannemelijk zijn zonder tegenstrijdigheden.

Een andere onontvankelijkheidsgrond is de "bedrieglijkheid". Het gaat om aanvragen die valse inlichtingen bevatten, essentiële feiten verhehlen of gegrond zijn op documenten die niet echt zijn. Volgens de rechtspraak van de Raad van State kan het bedrieglijk karakter worden vastgesteld indien men tegenstrijdigheden aantoont ten opzichte van gebeurtenissen die algemeen bekend zijn of tussen verschillende stukken van het dossier.

De Commissaris-generaal stelde in de bestreden beslissing vast dat er, wat betreft de ingeroepen feiten met betrekking tot verzoeksters vluchtmotieven, enerzijds tegenstrijdigheden werden vastgesteld, en dat anderzijds werd vastgesteld dat de ingeroepen feiten hoe dan ook onvoldoende zwaarwichtig bleken om een bescherming voorzien in de Conventie van Genève te kunnen verantwoorden. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt volgt het bedrieglijk en kennelijk ongegrond karakter van haar asielaanvraag niet alleen uit de vaststelling 'dat betrokkene in de loop van de asielprocedure een aantal tegenstrijdige verklaringen aflegde die haar geloofwaardigheid ondermijnen'.

Verweerder verduidelijkt dat alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden hun grondslag vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

In verband met de vastgestelde tegenstrijdigheden, wenst verweerder het volgende te antwoorden op de argumenten van verzoekster:

* In de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat verzoekster zich tegensprak over haar houding als lerares. In het verzoekschrift tot dringend beroep wordt door verzoekster heel duidelijk aangehaald dat zij zich als lerares verschillende malen tegen het huidige Iraanse regime en voor Khatami heeft uitgesproken. In het interview op het Commissariaat-generaal daarentegen verklaarde verzoekster uitdrukkelijk dat zij als lerares geen standpunten heeft ingenomen tegen het regime. Dit zijn duidelijke tegenstrijdige verklaringen en verzoekster kan daarvoor geen plausibele uitleg geven.

* Daarnaast sprak verzoekster zich tegen over de bewaking rond haar huis. Tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde ze dat haar schoonvader in een kort gesprek te horen kreeg dat haar man was opgepakt en dat het huis onder voortdurende bewaking stond. Tijdens het interview op het Commissariaat-generaal verklaarde verzoekster dat er geen autoriteiten voor haar huis waren en dat het niet werd bewaakt. Bovendien heeft niemand haar ooit gezegd dat het huis in het oog werd gehouden (verhoorverslag C.G.V.S., bladzijde 4).

Verzoekster kan deze tegenstrijdige verklaringen opnieuw niet weerleggen en dient zich te beperken tot het ontkennen dat ze dusdanige verklaringen zou hebben afgelegd.

* Ten slotte heeft verweerder een tegenstrijdigheid vastgesteld met betrekking tot het ogenblik waarop werd besloten het land te verlaten. Ook dit kan verzoekster niet verklaren.

Het tweede middel is niet ernstig.";

3.3.3. Overwegende dat de verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt in haar memorie van wederantwoord;

3.3.4. Overwegende dat, wat het tweede middel betreft, artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen toelaat een asielaanvraag onontvankelijk te verklaren wanneer de aanvraag kennelijk ongegrond is omdat de vreemdeling geen gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève; dat van die bepaling gebruik kan worden gemaakt wanneer het relaas van betrokkene niet coherent, geloofwaardig of aannemelijk is; dat de bestreden beslissing in casu duidelijk de redenen aangeeft op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten; dat die redenen ondersteund worden door het administratief dossier en op het eerste gezicht afdoende lijken; dat de bestreden beslissing vaststelt dat verzoekster geen enkele aanwijzing geeft waaruit zou kunnen blijken dat zij ingevolge de beweerde moeilijkheden van haar man gezocht zou worden; dat de feiten aangehaald door verzoekster manifest onvoldoende ernstig zijn om ernstige aanwijzingen te bieden van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie; dat verzoekster op geen enkel ogenblik door de autoriteiten is geïnterviewd; dat zij zowel in dringend beroep als op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde nooit politiek actief te zijn geweest; dat zij tijdens de bijeenkomsten bij haar thuis enkel het voorbereidend werk voor de thee zou hebben gedaan en nadien steeds de woning met haar kinderen zou hebben verlaten en naar haar schoonouders zou zijn gegaan; dat bovendien werd vastgesteld dat verzoekster geen enkel begin van bewijs voorlegt aangaande de arrestatie van haar man of hetgeen er met hem zou gebeurd zijn; dat deze motivering op zich reeds voldoende is om de asielaanvraag van verzoekster af te wijzen; dat verzoekster deze motieven geenszins betwist, laat staan ontkent; dat verzoekster alleszins geen gegevens aanbrengt die van aard zijn te besluiten dat die beoordeling onjuist zou zijn;

3.3.5. Overwegende dat wat de vastgestelde tegenstrijdigheden betreft, het volgende kan worden vastgesteld; dat met betrekking tot de vraag of verzoekster zich al dan niet voor Khatami heeft uitgesproken, zij er in het middel op wijst dat haar verzoekschrift in dringend beroep niet door haarzelf is ingevuld, waardoor zij dus niet kan controleren wat er in werkelijkheid staat; dat zij niet bedoeld heeft dat zij zich als lerares meermaals heeft uitgesproken voor Khatami, vermits dit niet hetzelfde is als sympathie hebben voor de partij Mellat en de politieke activiteiten van haar man goedkeuren; dat uit de stukken van het dossier evenwel blijkt dat verzoekster in haar verzoekschrift tot dringend beroep heeft vermeld dat zij zich als lerares meermaals heeft uitgesproken voor Khatami en zich kritisch heeft uitgelaten over het huidige Iraanse regime, zodat alleszins kan gevreesd worden voor vervolging bij haar terugkeer; dat dit verzoekschrift werd ondertekend door verzoekster; dat het feit dat dit verzoekschrift niet door haarzelf zou zijn geschreven, waardoor zij niet weet wat door de betrokken persoon werd neergeschreven, bezwaarlijk tegen de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden gebruikt; dat deze laatste er in alle redelijkheid kon van uitgaan dat verzoekster wist wat er in haar verzoekschrift tot het instellen van dringend beroep stond en er dan ook in die mate mocht rekening mee houden; dat wat de tweede tegenstrijdigheid betreft, met betrekking tot de vraag of verzoeksters huis al dan niet onder voortdurende bewaking werd geplaatst, verzoekster stelt dat zij tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in elk geval 'neen' heeft geantwoord, hetgeen voor haar betekende dat er geen zichtbare permanente observatie van het huis was, terwijl er anderzijds wel degelijk regelmatig politieauto's in de buurt en in de straat passeerden; dat verzoekster erop wijst dat het uiteraard zeer moeilijk is te antwoorden op de vraag of er geheime observatie was, gelet op het geheim karakter ervan, en dat zij zich alleen kan uitspreken over hetgeen ze gezien heeft; dat verzoekster bovendien ontkent dat ze op de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verklaard dat haar schoonvader in een kort gesprek te horen kreeg dat haar man was opgepakt en dat het huis onder voortdurende bewaking stond; dat uit de stukken van het dossier evenwel blijkt dat verzoekster tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat haar schoonvader in een kort telefoongesprek te horen kreeg dat haar man opgepakt was en dat het huis onder voortdurende bewaking stond; dat haar tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gevraagd werd 'Waren er autoriteiten voor je gebouw? Werd het bewaakt?' en verzoekster hierop 'neen' antwoordde; dat zij op de vraag 'Op het moment dat je man werd aangehouden, werd je appartement toen in het oog gehouden?' antwoordde dat ze dat niet wist, en op de vraag of iemand haar dit ooit verteld had, ontkennend antwoordde; dat op grond van deze verklaringen de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in alle redelijkheid kon vaststellen dat verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat haar schoonvader had vernomen dat verzoeksters huis onder voortdurende bewaking stond terwijl ze in dringend beroep verklaarde dat haar woning niet in het oog werd gehouden en haar dit nooit door iemand zou zijn verteld; dat verzoekster geen concrete gegevens aanbrengt die het tegendeel aantonen; dat wat de derde tegenstrijdigheid betreft, verzoekster zich vragen

stelt bij de relevantie van de vraag wanneer zij besloot het land te verlaten; dat op de Dienst Vreemdelingenzaken werd genoteerd dat ze na enkele weken besloten had dat verzoekster met de kinderen het land zou verlaten, terwijl het onduidelijk is vanaf wanneer die 'enkele weken' beginnen te lopen; dat uit het verhoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoekster verklaarde dat ze, ondanks de pogingen van haar schoonvader iets te vernemen van haar man, niet kon achterhalen wat er met haar man gebeurd was, dat ze na enkele weken besloot met de kinderen het land te verlaten, terwijl zij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op de vraag 'Hoe snel werd er beslist dat je het land moest verlaten?' antwoordde dat dat gebeurde de dag na de arrestatie van haar man; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen derhalve in alle redelijkheid kon vaststellen dat verzoekster op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat ze enkele weken na de arrestatie van haar man besloten te vluchten terwijl ze in dringend beroep verklaarde dat ze de dag na de arrestatie van haar man besloten dat ze het land moesten verlaten; dat het middel niet gegrond is;

3.4.1. Overwegende dat de verzoekende partij een derde middel aanvoert dat luidt als volgt:

"Derde middel : geput uit de schending van art. 1 A § 2 van de Conventie van Genève.

Doordat de beslissing gesteund is op de onvoldoende ernst van de gegronde vrees voor vervolging en tevens op het gebrek aan enig bewijs van de arrestatie van haar echtgenoot.

Terwijl,

1) Verzoekster het feit van de arrestatie van haar man vastgesteld heeft op 11/07/99, als gevolg van politieke activiteiten voor de Mellat-partij in een universitaire omgeving in Teheran. Het C.G.V.S. had moeten nagaan en zich bevragen of deze arrestatie geen verband kon hebben met de nog steeds aanslepende rivaliteit en machtsoorlog tussen het conservatief-religieuze blok en de hervormingsgezinden van president KHATAMI. Zie hiervoor het artikel 'Situatie in Iran' november 1999, opgesteld door het Ministerie van Buitenlandse Zaken in Nederland en gericht aan de Staatssecretaris van Justitie. Daarin wordt op p. 4 uitgebreid de politieke ontwikkeling geschetst, o.m. de sfeer van intimidatie opzichts hervormingsgezinden, het wetsontwerp inzake de pers behandeld door het Iraans parlement op 07/07/99, het verschijningsverbod van een hervormingsgezind dagblad SALAAM en de studentendemonstraties daaropvolgend, die een inval hebben uitgelokt op de universitaire campussen in Teheran met geweld tegenover studenten en massale straatprotesten in meerdere steden in Iran. Een 1500 studenten en aanverwanten zijn gearresteerd geworden en 200 van hen verbleven nog in detentie in november '99.

Alhoewel de asielzoeker de last heeft van het bewijs, dient ook vanwege het C.G.V.S. een inspanning te komen om het asielverhaal volledig te maken, hetzij in positieve, hetzij in negatieve zin. Dit wordt door de Handleiding van het H.C.R. voorgeschreven, onder nr. 196. In casu is geen enkele poging ondernomen om het verhaal van verzoekster te relateren aan de politieke ontwikkelingen in juli '99 te Teheran, terwijl bovenstaande schets het al aannemelijk maakt dat de arrestatie van haar man direct te maken heeft met de feiten in Teheran begin juli '99.

2) Dat verzoekster geen enkel bewijs kan voorleggen aangaande de arrestatie van haar echtgenoot is juist en zij zal dit in de toekomst waarschijnlijk evenmin kunnen. In bovenvermeld artikel staat, eveneens op p. 4 vermeld : 'De gerechtelijke procedure

tegen hen is ondoorzichtig, advocaten en familie hebben geen toegang verkregen. De Europese Unie heeft deze zaak bij Iran aan de orde gesteld'. Derhalve, in de veronderstelling dat de echtgenoot van verzoekster één van de aangehouden is geweest, dan is hij inderdaad ook slachtoffer van deze ondoorzichtige procedure, die trouwens in handen ligt van een zeer duidelijk politiek samengestelde rechterlijke macht. Lees op p. 37 onder het hoofdstuk Rechtsgang : 'Revolutionaire rechtbanken verstrekken in de regel geen dagvaardingen'. Ook dit is een gegeven dat het C.G.V.S. ongetwijfeld kende en toch wordt dit zomaar veronachtzaamd. Het is eerder zeldzaam dat het bewijs van de aanhouding en de exacte redenen zoals die bij ons vermeld staan in het Bevel tot aanhouding ter kennis worden gebracht aan de betrokken persoon, laat staan aan familieleden of derden. Het motief is dus ook strijdig met nr. 197 Handleiding H.C.R. Het C.G.V.S. heeft aldus de bewijslast eenzijdig en voor 100 % in de schoenen van verzoekster geschoven, eigenlijk wetende dat verzoekster deze last onmogelijk alleen op zich kon nemen.";

3.4.2. Overwegende dat de eerste verwerende partij antwoordt als volgt in de memorie van antwoord:

"In haar derde middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 1 van de Conventie van Genève.

- Verweerder antwoordt hierop dat de Conventie van Genève aan de verdragsluitende staten een ruime appreciatiebevoegdheid geeft, meer in het bijzonder wat betreft de organisatie van een procedure met betrekking tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van een asielaanvraag, zoals verzoekster terecht stelt. Van deze bevoegdheid werd door de Belgische wetgever gebruik gemaakt via artikel 52 van de Vreemdelingenwet. De Raad van State heeft in verband hiermee vastgesteld dat een rechtstreekse schending van artikel 1 van de Conventie van Genève niet nuttig kan worden ingeroepen wanneer niet tegelijkertijd de schending van artikel 52 werd ingeroepen en vastgesteld door de Raad.

- Er moet vastgesteld worden dat verzoekster in haar eerste en tweede middel niet aannemelijk heeft gemaakt dat de Commissaris-generaal ten onrechte een bevestigende beslissing van weigering van verblijf zou hebben genomen. Bijgevolg moet worden geconcludeerd dat het objectieve element (de feiten) van verzoeksters vrees ongelooftwaardig is zodat bij de beoordeling van haar asielaanvraag geen rekening kan worden gehouden met het subjectief element van de door haar geuite vrees.

Het derde middel is niet ernstig.

Verweerder wenst te benadrukken dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde overwegingen die verweerder hebben doen besluiten verzoeksters asielaanvraag bedrieglijk en kennelijk ongegrond te verklaren.

De bestreden beslissing is op correcte wijze genomen en gemotiveerd. Naast een uiteenzetting van het vluchtrelaas door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal bevat de bevestigende beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.";

3.4.3. Overwegende dat de verzoekende partij nog het volgende stelt in de memorie van wederantwoord:

"Het arrest van 4 mei 2001 stelt vast dat verzoekster de schending van art.52 Vreemdelingenwet niet heeft ingeroepen, zodat de ingeroepen schending van art. 1, (A)2 van de Vluchtelingenconventie "niet dienstig kan worden aangevoerd".

Verzoekster roept de schending in van voormeld art. 1,(A)2 van het Verdrag van Genève, waarin de definitie van wat een vluchteling is, wordt weergegeven.

Elke verdragstaat kan deze definitie zelfstandig interpreteren.

De Belgische Staat heeft geen eigen definitie gegeven van het begrip 'vluchteling' doch heeft zich beperkt tot de overname van "de voorwaarde die ten dien einde gesteld worden door de internationale overeenkomsten die België binden" (art. 48 Vreemdelingenwet).

De organisatie van de procedure tot onderzoek van een asielaanvraag (desgevallend opgesplitst in een ontvankelijkheids- en een gegrondheidsfase) is door de Belgische Staat inderdaad gebeurd, voor wat het ontvankelijkheidsonderzoek betreft, middels art. 52 Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat de kwestieuze beslissing van het C.G.V.S., zelfs wat betreft de zogenaamde ontvankelijkheid, een schending kan inhouden van art. 1, (A) 2 Vluchtelingenconventie, dewelke in ons intern recht geïncorporeerd is en rechtstreekse werking heeft.

Het is dus noodzakelijk een onderscheid te maken tussen de organisatie van de Procedure - die vrij is - en de toepassing van de "gegronde vrees voor vervolging", begrip waarvan de definitie vrij gedetailleerd volgt uit art. 1, (A) 2.

Ook het ontvankelijkheidsonderzoek houdt een onderzoek in van deze al of niet gegronde vrees voor vervolging.";

3.4.4. Overwegende dat het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen aan de Verdragsluitende Staten een ruime appreciatie-bevoegdheid laat, meer in het bijzonder, voor wat de organisatie van een procedure met betrekking tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van een asielaanvraag betreft; dat de Belgische Overheid van deze bevoegdheid heeft gebruik gemaakt middels artikel 52 van voornoemde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet); dat bijgevolg in huidig geval voornoemde schending van artikel 1, (A)2 van de Vluchtelingenconventie niet dienstig kan worden aangevoerd, aangezien verzoekster niet tegelijkertijd de schending inroept van artikel 52 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980; dat bovendien uit de bespreking van de overige middelen blijkt dat verzoekster het niet aannemelijk maakt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing van weigering van verblijf niet op goede gronden zou hebben genomen; dat het derde middel niet gegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,05 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op zestien oktober tweeduizend en drie, door:

Mevr. M.-R. BRACKE, kamervoorzitter,

de H. C. VERHAERT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VERHAERT.

M.-R. BRACKE.